

Lương Sĩ Hằng
Thanh Trược Liên Hội

Thanh Trược Liên Hồi

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại được cơ hội tề tựu nơi đây, để tiếp tục nghiên cứu. Trong một thời gian tương ngộ với tôi một khoảng cách sẽ khá dài để cho các bạn có cơ hội nghiên cứu về thanh điển, dành riêng cho những người đã tu lâu năm và những người chịu nghiên cứu rõ ràng hơn về giá trị của thanh điển. Chúng ta là hoàn toàn trong thực hành, sau cái giờ thiền giác của hành giả để tìm ra cái thức sáng suốt ở giới siêu nhiên!

Những người tu lâu năm đã cảm nhận được điều này, những người mới bước vào tu cũng đã cảm nhận rằng một phương pháp này có thể làm cho ta trở nên ổn định và tráng kiện

hơn! Cho nên lũ lượt, người này và người kia mách bảo lẫn nhau để tìm một con đường tự giải thoát, tự chủ chứ không còn lệ thuộc bởi một ai nữa! Mọi người đều nghe qua cái hồn và xuất hồn đều nằm trong sự bán tín bán nghi nhưng mà kỳ thật càng ngày càng tu người đã tự xác nhận rõ hồn tôi trước kia động loạn, vì gia đình, vì ngoại cảnh nhưng ngày nay hồn tôi được phần lớn ổn định! Do gì? Do sự công phu mà tôi đã chuyên tâm nghiên cứu và thực hành và do khả năng sẵn có của chính tôi! Cho nên do đó, hằng đêm các bạn đã tìm nơi khả năng của các bạn và sử dụng phần sáng suốt đó để dẫn tiến tâm linh thì lần lượt các bạn không còn trong chu trình nghi ngờ nữa. Hồn là chánh giác, hồn là chủ thể, hồn là thanh nhẹ, thấy rõ! Không còn thích bám víu vào sự trần nhơ bụi bậm nữa mà ngày đêm hướng thượng để hóa

giải tâm cang ô trược của chính mình. Đã hành, đã học mới thấy rõ chúng ta đã hành từ nhiều kiếp và những kiếp tới đây, chúng ta sẽ vun bồi ý chí thành đạt sẵn có của chính mình tiếp tục trên hành trình hành hương!

Khi chúng ta nhận định rõ con đường vô cùng là phần hồn bắt buộc phải về và phải tiến thì lúc đó con người không còn cái nghiệp quả nặng nề tại thế, trong cái nguyên lý mê chấp nữa! Ở thế gian lẫn quẩn trong vòng mê chấp, tiền tài động loạn, nhiều khi thiếu đạo đức! Quên mình, theo tiền thì tâm linh không bao giờ tiến được! Cho nên chúng ta tu phải hiểu rõ ngoại cảnh và nội thức! Ngoại cảnh thì chỉ đi qua, ghé qua tùy theo cái thức của chúng ta mà thôi! Còn nếu cái thức của chúng ta sáng suốt thì ngoại cảnh không bao giờ biểu diễn được cái gì trước mắt

chúng ta!

Cảnh hung ác, cảnh hiền lành, chúng ta cũng ý thức trung dung mà để vượt qua mọi trở ngại hiện tại, thì không có ngao ngán bất cứ những tình cảnh gì xảy đến! Kể ở người đi lữ lượt, lần lượt, trong tụu có tan cứ tiếp mãi, trong tan có tụu, cứ tiến mãi mãi vô cùng trong định luật SANH TRỤ HOẠI DIỆT! Chúng ta thấy rõ và không ngao ngán trong hành trình tu học nữa! Ở thế gian những thương gia muốn làm giàu, nếu thanh tịnh cũng thấy rằng mình đang ở trong định luật Sanh Trụ Hoại Diệt. Nay làm được vô tiền mãi giữ nó nhưng mà nó cũng phải tiêu, rồi nó sẽ hết, rồi nó sẽ tái sinh tùy theo tâm lực trong cái căn nguyên đạo đức của mọi người! Cho nên không phải nói thương gia là thất đức. Không! Thương gia có đạo đức!

Chính trị gia không phải là thất đức, có đạo đức!
Coi chúng ta sử dụng về đạo đức nhiều hơn
hay là sử dụng về ác ý nhiều hơn! Thương gia
cũng có thể làm chết người, chính trị gia cũng
có thể làm chết người, không cần dao búa!
Cho nên quân sự cũng vậy, cũng có đạo đức,
không phải không có đạo đức! Cho nên chúng
ta đừng có mê lầm, là tôi trong giới giết người,
có thể giết người tôi mới sung sướng! Không!
Tôi phải phán xét, cần thiết hay là không cần
thiết mà thôi! Tôi ở trong thế xác, các bạn có
răng có miệng thích ăn! Đó là giới ác, một ngày
các bạn giết biết bao nhiêu sanh linh chuyển
hóa qua cái cơ tạng của các bạn! Cọng cỏ nó
cũng muốn sống chứ, nhưng mà tại sao bắt
buộc nó phải qua cái cơ tạng của các bạn? Mà
người tu lại phân tách rõ, cái cơ tạng này là
một tiểu thiên địa! Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ

tạng rồi ngũ hành, nó phải chuyển chạy trong cái định luật sanh khắc, để hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ!

Chúng ta thấy rõ, nhưng mà ngũ uẩn chúng ta đâu? Bộ đầu chúng ta đâu? Biết được ngũ tạng chạy rồi, bây giờ bộ đầu chạy chỗ nào? Chưa thấy! Cho nên chúng ta phải tu bổ sửa chữa, lập lại trật tự để cho bộ đầu tiến giải phần thanh diễn đi lên, hoà hợp với cả càn khôn vũ trụ, chúng ta mới thấy rằng: Bộ đầu chúng ta còn làm việc nhiều hơn ngũ tạng, bộ đầu chúng ta không chứa món ăn nhưng mà làm việc nhiều hơn! Nếu chúng ta thanh tịnh chúng ta thấy diễn giải rõ ràng! Nếu nó không giải ra thì làm sao ăn rồi lại đói, đói rồi lại ăn? Vậy chớ nó đi đâu? Nó phải đưa về trung ương, nguyên căn của tất cả vạn linh, nó phải trở về, ăn vô nó hóa khí, khí

hóa thần, thần hườn hư! Đó, nó phải trở về sắc giới!

Khi chúng ta hiểu được cái đó, là chúng ta hiểu rõ y lý của Thượng Đế, y lý của Thượng Đế nắm cái quyền sanh khắc mà giáo dục chúng sanh, vạn linh. Nếu người nào hướng thượng. Thuận Thiên giả tồn, nghịch Thiên giả vong! Nếu mà chúng ta nghịch thiên thì chúng ta tự hại, tự đón sự tằm tối!

Chúng ta đối với một người bạn tại thế gian, đối với một người bạn tại thế, mà chúng ta nghĩ người đó nghịch với chúng ta là chúng ta nghĩ xấu với người đó, chúng ta có một độc tâm, thì thế nào? Thì cái bệnh đó lại về với chúng ta! Thấy chưa? Cái đó là khắc rồi! Đừng tạo cơ hội khắc cho cái bản thân và thần kinh của chính mình! Còn nếu chúng ta hòa, để chúng ta tìm

cái phần sáng suốt, tìm cái phần hay ho của đối phương.

Thưa các bạn, con ruồi con muỗi cũng có cái chuyện hay ho của nó, mà chúng ta tìm chưa ra! Nếu nó không có cái hay ho của chính nó, nó có cái thích thú của nó. Nó có cái quân bình du dương của chính nó mà chúng ta cũng vậy, nếu mà chúng ta đâm ra ghét họ thì chúng ta ghét ta không bao giờ tiến nổi! Vạn sự bất thành do ở chỗ đó! Khởi điểm xấu, gặt hái xấu!

Cho mình là hay, cho mình là giỏi thì không tạo được sự tốt lành cho chính mình mà tạo sự đau khổ cho chính mình nhiều hơn! Tự cao tự đại, giới hạn mức tiến thì không có qua khỏi cái lưới Trời được. Lưới Trời thưa nhưng mà không có ai qua khỏi răng thưa của lưới Trời! Chúng ta thấy rõ! Người tu càng ngày càng tu, mỗi đêm

càng ngày càng hành thì mình thấy sự trì trệ của chính mình! Tại sao tôi mỗi đêm tôi hành, tôi lại thấy tôi trì trệ? Có sự trì trệ, ham ăn có, ham ngủ có, thích bữa thì hành được một chút, mai khảo đảo chán ngán, không hành, ngủ luôn, không làm! Hẹn lại ngày mai, cứ hẹn mãi hẹn mãi, càng ngày càng lún sâu, cái tâm thức càng ngày lún sâu mà không hay! Vậy chớ ai chôn tôi mà nói tôi lún sâu? Đó. Cái cơ tạng tôi có lục căn lục trần, có tình dục nó chôn tôi! Nó bày biểu chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, rồi nó bày tôi phản đạo, nó bày tôi phải chống lại cái sự quân bình của tôi! Cái phàm ngã nó càng ngày nó càng bành trướng, nó chống lại với chơn ngã, rồi nó chôn vùi nội thức!

Tự tu ban đầu mấy ngày nó sốt sáng nhưng rồi; Rồi thì nhào rồi! Lo sự ăn ngủ thôi, không có thực hành! Hứa với Trời Phật, hứa với người

truyền pháp rất nhiều nhưng mà không hành.
Cái đó có sự thật!

Cho nên chúng ta tìm ra sự thật, tìm ra sự bê trễ, tìm ra sự trì trệ của chính chúng ta, chúng ta mới sửa được! Nếu mà không tìm còn phủ nhận che lấp nữa thì không bao giờ tiến nổi, không bao giờ biết việc gì kêu bằng cần thiết và việc gì không cần thiết! Hỏi tại sao cần thiết? Một đêm ngủ mấy tiếng đồng hồ cần thiết ư? Tôi ngủ bảy tám tiếng đồng hồ thì cơ thể tôi thế nào? Có bài hoãi, có tằm tối không?

Cho nên những người thiền, càng thiền càng thích càng cố gắng để vượt qua một trở ngại rồi nó sẽ giữ lần và nó sẽ nên! Cho nên nhiều người ngồi ngủ tới sáng, nó cảm thấy con người nó nhẹ nhàng, nó khoẻ khoắn tự động nó bớt cái tình dục! Cái tâm lực không hút nó

nữa thì thiên lực hóa giải cho nó thăng hoa! Nó càng thấy càn khôn vũ trụ hơn việc làm nó càng cởi mở công khai với cả càn khôn vũ trụ, thì nó giảm bớt sự tối tăm khát khe đối với nó!

Cho nên phải trong thực hành để kiểm điểm từ giai đoạn! Coi thử tôi thấy đêm nay, tôi làm coi bộ mệt mỏi nhưng mà tôi cố gắng tôi thấy thế nào? Quá đẹp, thực sự quá đẹp! Tôi thấy dũng chí của tôi có giá trị, tôi phải vun bồi điểm đó! Nhưng mà ngày mai cái phàm ngã nó lấn áp, nếu tôi nghe lời nó thì nó vật ngã liền! Thì đêm ra nói bậy, tu không thành! Cho nên chúng ta phải nhìn nhận việc tăm tối của chính mình mới sửa được! Tại sao tôi gặp chư Tiên chư Phật ai cũng nói tôi trì trệ, chậm tiến, không lo tu? Nhưng mà hằng ngày, tôi tu đó là tu cho mọi người coi! Đó là tôi tính cái chuyện tu đâu có

phải tu!

Cho nên nhiều người, người ta tu nhưng mà không có ai thấy người ta tu, thấy người ta vẫn nói chơi nói nói, đối với chúng ta, vẫn đùa, vẫn đi đây, vẫn đi đó, vẫn làm việc ở trong cảnh trần này, thấy người ta ăn bận y phục phàm tục chớ không có cách gì chúng ta biết! Nhưng mà trong tâm thức họ thanh cao, việc làm họ không ngừng nghỉ! Còn chúng ta xưng danh tu, tôi tu với ông này bao nhiêu năm, bao nhiêu năm! Mà rốt cuộc có cái miệng thôi! Không có tu, rồi tạo cái cảnh hổ thẹn cho chính mình!

Cho nên chúng ta đã bằng lòng, làm một con người và chấp nhận trong thể xác này là thấy rõ cái tội trạng của chúng ta chưa có hoàn tất! Phải cố gắng làm nhiều hơn, phải vun bồi điểm sáng suốt sẵn có, khả năng sẵn có của chính

chúng ta để cống hiến cho tất cả mọi người, mới là thật sự một người tu, mà không ai biết ta tu!

Cho nên Vô Vi chủ trương Đời Đạo song tu, các bạn vui với đời, làm chủ của một cái cơ quan sáng suốt hòa hợp với càn khôn vũ trụ là cái tiểu thiên địa của thể xác này, tấn thối do bạn quyết định chứ không phải người khác quyết định! Nhưng bạn nên yên tâm thực hành, yên tâm để đi tới con đường thanh nhẹ, yên tâm để cảm thức được những sự cần thiết và không cần thiết, thì trong ngày chúng ta làm được rất nhiều việc hữu ích và cảm thức được những chuyện không cần thiết. Mà chúng ta lao đầu vào làm những việc không cần thiết thì mất biết bao nhiêu thì giờ! Chúng ta noi gương chư Phật chư Tiên là độ chúng sanh! Các bạn rảnh, các

bạn làm việc để độ chúng sanh các bạn thấy thanh nhẹ. Cái sự so đo của các bạn tự động nó sẽ tiêu tan không còn tái diễn trong trí óc nữa! Cho nên tu là vậy! Tu là ượng thuận trong sự thàm kín của chính mình! Chớ không phải tu nói tôi tu, rồi qua bữa sau không tu, rồi đổ thừa cái tu (cười) Cái đó là cái khổ tâm!

Cho nên những người đã đi trước, ban đầu tình nguyện tu rồi không tu, rồi đổ thừa cái tu. Cho nên ở thế gian họ rất đau khổ, vì sự tầm tối mà không hiểu nguyên lai bản tánh! Ban đầu nghe thấy thích Phật, nhưng mà rốt cuộc không phải vậy! Cho nên chúng ta phải cố gắng! Mắt phàm thấy để thức tâm, tôi nói lỗ tai phàm nghe để thức tâm, miệng phàm nói để thức tâm, mình là người học thức, tưởng tượng để thức tâm, người để thức tâm mình là người học thức chứ không phải không học thức. Chớ đừng dùng lý luận

rồi đè bẹp bất cứ một ai! SỬA MÌNH TIẾN HÓA MỚI THẬT LÀ TU! Nếu không sửa mình tiến hóa, không ai tiến hóa dùm cho mình đâu!

Chính tôi đã từng nói với các bạn: chúng ta nên làm tapis nhỏ nhất đi để học cái chuyện lớn nhất! Nếu các bạn không chịu làm nhỏ nhất thì không bao giờ được chuyện lớn nhất! Việc nhỏ các bạn làm mất trật tự thì không bao giờ việc lớn các bạn thành sự! Cho nên hằng ngày các bạn tu, ngồi tu đó, con nhỏ đó thẳng làm biếng, ngồi chơi nhắm mắt nhưng mà nó nhỏ nhất. Mà nó thành công trong cái nhỏ nhất, nó sẽ thành công trong cái chuyện lớn nhất! Con người tại thế gian khó nhất là phá mê phá chấp! Con người đang bán loạn, cư trần nhiễm trần trong sự mê loạn rõ rệt. Mà nó phá được cái lý mê này rồi nó phá được cái lý chấp kia, nó sẽ

đi lên, nó sẽ bước qua một giai đoạn mới, trong vòng mê chấp của điện giới, rồi nó sẽ phát tung lên, nó đi ra nữa! Đó là ý chí vô cùng! Sự thăng hoa không ngừng nghỉ để dành riêng cho nó mà nó không chịu trở về thì nó chỉ tự hủy lấy nó mà thôi!

Hồn là căn bản, thức là căn bản, thức hồi sinh là căn bản, cho nên chúng ta có thức hồi sinh rõ ràng, ta có phần thanh nhẹ sáng suốt rõ ràng! Ta nên giữ lấy món quà của Thượng Đế ân ban, nếu mà chúng ta không giữ nó nó sẽ mất! Cho nên người tu phải chịu mài dũa, phải đánh bóng, mới có giá trị! Bất cứ tôn giáo nào ở thế gian này, không chịu mài, không chịu dũa, không chịu cho người ta đánh bóng thì cái vật đó không có giá trị! Bất cứ tôn giáo nào phải thực hiện!

Chúng ta, nhiều người tu oan ức, nói Trời ơi tôi có làm gì, mà bị họ chửi phũ đầu nhưng rồi mình thấy rằng: Nhờ họ chúng ta mới tiến, nhờ đối phương kích động, chúng ta mới tìm ra ta! Tại sao chúng ta lại trách đối phương? Chúng ta phải cảm ơn đối phương! Họ phải hoang phí thời gian, ăn cơm chửi mình chứ không phải là nhịn đói chửi mình được đâu!

Cho nên chúng ta phải hiểu cái đó thì chúng ta mới phá chấp! Khi phá chấp rồi chúng ta mới phá mê! Không có mê trong cái tánh hư tật xấu của chính mình. Nên nguyện hy sinh tiến tới! Chuyện chút chút lật vạt nói ra không có gì mà sửa là một kỳ công! Đó. Ngay trong gia đình, người mẹ đối với mấy đứa con thôi, mỗi đứa một tánh mà nó chiếu cho mẹ nó, mẹ nó còn chưa thấy tánh hư tật xấu của mẹ nó kia

mà! Cha nó chưa thấy tánh hư tật xấu của cha nó kia mà! Nhờ con chiếu mà cha mẹ nó cũng không thấy! Rồi nhờ cha chiếu mà con cũng không thấy, nhờ mẹ dạy mà con cũng không thấy (cười). Đó là trong sự mê chấp rõ ràng thôi! Mê chấp nó tạo thành một cái nắp tối đen nó che đậy tâm thức của mọi người!

Bây giờ chúng ta phải trở lui, trở về trong sự thanh tịnh để mở cái nắp đó ra, rồi chúng ta sẽ ở trên miệng giếng thay vì ở dưới đáy giếng. Nó tối tăm, nó bực bội, nó mới thịnh nộ sân si. Nếu nó là một người sáng suốt đâu có thịnh nộ sân si, ở trong sự tăm tối bực bội!

Khi chúng ta hiểu được, chúng ta cầu xin cho người nào có cái tánh hư tật xấu đó sớm thức tâm, trở về với chính họ. Sự quang kiến sẽ mở rộng ra và sự thanh nhẹ trở về với chính họ. Nhưng mà trước hết chúng ta phải hành, nếu

chúng ta không hành làm sao chúng ta độ được đối phương! Chúng ta phải ở trong tình cảnh đó thoát ra, mới thật sự là có bằng chứng độ được đối phương! Nếu chúng ta không phải ở trong hoàn cảnh đó thoát ra thì có nói cũng nói dóc mà thôi! Mượn lý đời nói dóc. Chứ kỳ thật không hành! Chúng ta phải ở trong chỗ đó, chúng ta phải học Nhẫn học Hòa. Chúng ta đã có gia cang thì phải học Nhẫn, bắt buộc phải học, không học cũng học, không hòa cũng hòa! Con em chúng ta, cha mẹ chúng ta không có thể bỏ được. Thì hiểu rộng ra Trời Đất của chúng ta đâu có bỏ được, đâu có bỏ đạo được! Trời đất chúng ta trong cái không động mà tạo ra ta, rồi trong cái đạo tạo ra ta! Vạn sự từ đạo phân giải ra, phân tán ra tại thế “Nhất bản tán vạn thù, vạn thù qui nhất bản” thì chúng ta là “vạn thù” đây! Bây giờ chúng ta bằng lòng “qui

nhất bốn” trở về với căn bản chính mình không?

Nếu chúng ta không chịu trở về căn bản của chính chúng ta thì chúng ta tự tạo sự lu mờ tăm tối cho chính mình mà thôi! Chúng ta than khổ, khổ với ai? Ai làm cho chúng ta khổ? Chính ta đã làm cho ta khổ! Vì sao ta khổ? Thiếu sáng suốt, thiếu thanh tịnh! Cho nên pháp thiền của chúng ta đang hành là giải tỏa lần lượt những sự vá vúi của ngoại cảnh, nó làm cho chúng ta động loạn thì chúng ta phải tự giải.

Các bạn Soi Hồn giải thoát bộ đầu; làm Pháp Luân Thường Chuyển để giải ngũ tạng, Thiền Định phẳng lặng tất cả! Biển cho lặng minh châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần! Lúc đó thanh nhẹ rồi, thấy rõ ràng như vậy, nhưng mà không làm không được, không chấp hành không bao giờ được. Còn nghi nan, còn

sợ ma, sợ quỷ, vậy chứ ma quỷ ở đâu? Ma quỷ ở trong tâm chúng ta nếu chúng ta càng sợ ma quỷ thì nó hiển hiện trong tâm thức của chúng ta, chúng ta là ma quỷ. Nếu chúng ta thấy ma quỷ không có quan trọng, chúng ta là từ ma quỷ mà ra, thì chúng ta cố gắng đi lên cõi thần thánh, thì đâu còn áp đảo của ma quỷ nữa! Phải vun bồi điều này và thấy rõ chúng ta là người không tu, không thức thì đâu có thua con ma con quỷ. Mở miệng nói bậy nói bạ, kích bác người này người kia mà không chịu hành, ngậm máu phun người mà không hay! Đó phải ma quỷ không gieo oan giá họa cho người khác, không có sự thật thấy không? Đó cũng là người ác mà thôi, cũng là ma quỷ, tương đồng với ma quỷ cái tính chất đó!

Chúng ta tu rồi, chúng ta dẹp bỏ cái phần đó,

chúng ta đâu có còn là ma quỷ nữa, cứu độ của bậc thần thánh! Tại sao chúng ta không học qua khóa đó? Chúng ta đọc sách, kinh thánh, kinh Phật chúng ta thích lắm, nhưng mà chúng ta dòm những vị đó đã thành công ở đâu? Do thực chất của họ và họ đã sử dụng thực chất của họ, họ tiến không ngừng! Tại sao chúng ta không biết sử dụng thực chất sẵn có của chính chúng ta mà chúng ta núp vào trong chỗ eo hẹp, ma quỷ, làm sao chúng ta tiến hóa được?

Cho nên nhiều người ban đêm tu, nữa chừng trong đó nó hù: tôi ngồi lâu coi chừng ma nó nhập! Nó không phải như vậy! Nếu cái tâm chúng ta là ma, không trì chí, không làm đúng cái pháp mà người ta đã đề nghị cho mình!

Phải làm đúng như vậy, không làm đúng không nên làm, dặn rất kỹ! Soi Hồn phải cho đúng cách cốt của nó, pháp luân thường chuyển phải

đúng cách cốt của nó, thiên định phải đúng cách cốt, thì nó đã trở về trật tự, đâu có ai xâm chiếm được! Còn những người làm không đúng cách cốt, rồi nói tôi muốn tu, đêm nay rồi người truyền pháp sẽ dẫn tôi đi chơi, rồi Tiên Phật đưa tôi đi, rước tôi đi, ngày mai tôi sẽ trúng số và tôi sẽ giàu to nhờ cái pháp tu này! Toàn ngụy tạo không đúng, tạo con đường sai lầm cho mình từ sai trái này đến sai trái nọ, không tiến, trong sự mê lầm và chấp nhất gặt hái sự đau khổ vô cùng ở tương lai mà không hay!

Cho nên người tu là phải biết phát triển sự sáng suốt, nghiên cứu tại sao tôi phải thực hành? Tôi nhắc cả triệu lần, phải như vậy, phải nghiên cứu, bắt buộc phải nghiên cứu để thức tâm mới tiến hóa được! Còn không chịu nghiên cứu không bao giờ tiến hóa! Cho nên mỗi mỗi trong

cảnh đời cầu thả là hư tất cả mọi sự việc! Phải có trật tự. Nội cái chuyện ăn uống của chúng ta đây, không có trật tự cũng là sanh bệnh!

Biết bao nhiêu người đã vun bồi cái tự ái tham ăn mà chúng ta nói nó cũng không nghe, rồi rốt cuộc gặt hái cái bệnh đó, cho nên bác sĩ cũng bó tay, những y sĩ danh tiếng tại thế giới cũng nói rằng: bệnh gì tôi cũng có thể nghiên cứu trị được, nhưng có cái miệng người ta tôi không có nghiên cứu nổi, tôi trị không nổi cái đó! Vì nó rước sự phức tạp cho nó, nó phải gặt hái kết quả của sự phức tạp. Đương nhiên nó vậy! Nói sai cũng sanh bệnh nữa chứ đâu có phải ăn bậy mới sanh bệnh! Nghĩ bậy cũng sanh bệnh, nhưng mà thế gian thích, thích điều đó nhiều hơn, cho nên tạo cảnh mê làm động loạn tại thế, như điên khờ không ngừng nghĩ!

Cho nên đêm thiền của chúng ta nó quý giá vô cùng, vì hằng ngày chúng ta rước sự động loạn triền miên trong tâm thức chúng ta, mà ban đêm chúng ta biết gột rửa, biết phục vụ cái tâm thức của chính ta để gạt cái cảnh vá vúi ngoại cảnh và hướng về nội thức thẳng hoa thanh nhẹ thì thấy quý giá vô cùng, mới bắt đầu thấy mình có nhiệm vụ. Nhiều người có nhà mà chạy đi khen nhà thiên hạ, mà không biết lo nhà của mình! Tôi ở vị trí eo hẹp, ba tắc, bốn tắc, năm tắc nhưng mà sạch sẽ cũng là đủ rồi! Đòi hỏi căn nhà thiết lớn, rồi tạo ra mất trật tự, loạn động, tôi có xứ mà bỏ chạy là sự mất trật tự. Chúng ta có xác là cái xe, mà chúng ta bỏ xác chúng ta đi tầm bậy tầm bạ là hướng ngoại động loạn, rồi hướng ngoại làm cho nguy hại cái thể xác càng ngày càng tằm tối, sụp đổ luôn! Tội tại ai? Tội do phần hồn không thức, không thấy rõ. Phần

hồn giáng sanh xuống thế gian là đang sống với cộng đồng cả càn khôn vũ trụ, chớ đâu có sống một chỗ eo hẹp đâu! Nó liên hệ với hơi thở của càn khôn vũ trụ, chớ đâu có ngừng nghĩ sự liên hệ đó!

Cho nên chúng ta có một kho tàng vô cùng quý giá mà không biết tận hưởng! Cứ bị miếng giây phỉnh, bị đồng tiền phỉnh, bị miếng vàng phỉnh, bị đủ thứ chuyện phỉnh của ngoại cảnh là không chịu thực hành. Phương tiện tại thế biết sử dụng thì một phương tiện chút chút cũng là xài được! Người ta có tiền, người ta sắm xe hơi thật tốt, người ta đi, mình không có tiền mình đi mấy hào Autobus nó cũng tới nơi, và thậm chí không tiền, đi bộ nó cũng tới nơi! Phải đi bằng cái gì! Sử dụng bằng cái gì? Rốt cuộc phải sử dụng ý chí của chính mình! Ý CHÍ là một

phương tiện vô cùng sống động mà không biết sử dụng nó, rồi đâm ra oán trách người này, người kia người nọ và than trời trách đất, thiếu cái này, thiếu cái kia, thiếu cái nọ. Kỳ thật đâu có thiếu, các bạn xuống thế gian là đã có ý chí rồi, mà không vun bồi ý chí đó, không sử dụng ý chí đó làm sao các bạn đi đây đi đó!

Các bạn có chiếc xe hơi mà các bạn không có ý chí, làm sao các bạn nắm được chìa khóa, mà mở cái cánh cửa xe? Nếu các bạn là một người khùng có giao chìa khóa cho các bạn, các bạn không biết đường mở cửa! Cho nên Ý CHÍ là quan trọng! Ý chí là sự tỉnh táo của Tâm thức, của phần hồn, mà chúng ta không biết sử dụng nó là chúng ta tạo thế kẹt cho chính mình, động loạn, trách móc và mất trật tự làm sao kinh doanh, làm sao phát triển?

Nếu chúng ta có trật tự mới có thể kinh doanh và phát triển. Mà nội phần hồn của chúng ta, chúng ta có trật tự chúng ta mới thấy cái của cái vô tận của Thượng Đế ân ban cho chúng ta, Ngài đâu có bỏ chúng ta, lúc nào cũng vui hòa trong tâm thức của chúng ta và chờ ngày đón rước chúng ta kia mà! Ngài không bỏ chúng ta, cha đời chúng ta cũng không bỏ chúng ta, cha đạo cũng không bỏ chúng ta, mẹ đời, mẹ đạo cũng không bỏ chúng ta. Tại sao chúng ta lại bỏ người? Tại sao chúng ta lại tạo sự bất hiểu cho chính mình? Chúng ta minh định rõ bất hiểu là sự tăm tối. Tại sao chúng ta lại thích con đường đó, đã đâm đầu đi xuống thấy rõ chưa? Cái trung hiểu là quan trọng, người bất trung, bất hiểu làm sao mà tiến hóa được?

Ở thế gian lo đi tu, lo đi học, vô trường học

người ta ngày xưa cũng dạy: Phải có hiểu mới thành! Đi tu cũng vậy. Tâm thức chúng ta phải biết cảm ơn. Tôi đã nói con chó mà sửa tôi, tôi đi vô nhà thờ gặp được CHÚA, rồi tôi tìm kỳ công của Chúa rồi tôi hiểu đường lối của Ngài, tôi vô chùa tôi tìm hiểu chiều sâu của Phật và hiểu đường lối của Ngài! Thì tôi phải cảm ơn ai? Mà lấy ai làm sư tôi? Chính tôi nhờ con chó. Chứ đừng nói tôi bị gạt, không phải bị gạt, tôi gạt tôi thì có chứ không bao giờ “bị gạt”. Vì tôi lấy cái lý đời làm đạo là tôi gạt tôi. Còn tôi thực hành để rõ lý đời và tôi xây dựng một triết lý trong sự sống của lẽ sống của tôi, tôi không bị gạt!

Cho nên các bạn tu về pháp lý, các bạn xây dựng trật tự, các bạn sẽ có một triết lý sống động và sống trong lẽ sống của mọi cá nhân,

mọi căn cơ khác nhau, các bạn đâu có còn bị gạt nữa! Còn các bạn lấy lý đời tạo ra đạo, chuyện các bạn chưa hiểu mà nghe người ta thúc dục các bạn rồi các bạn tiến theo con đường đó. Còn các bạn lấy lý đời làm đạo thì cái đạo đó không có nghĩa lý gì đối với tâm thức của các bạn, không có dính dấp gì trong tâm thức thực hành của các bạn! Mà các bạn cho đó là chánh là các bạn bị làm. Dù các bạn lấy thước tấc tại thế gian cũng là người tầm tối làm lạc mà thôi. Không biết đường đi, chớ đừng có nói tôi già, tôi lớn tuổi rồi tôi giỏi hơn người thường, không có đâu (cười) vẫn ở trong cái ngu muội.

Chúng ta trong định luật Sanh, Bệnh, Lão, Tử trong sự tiến hóa không ngừng nghỉ, mọi người đã qua cái cảnh già nua, mọi người đã qua cái

cảnh tăm tối rồi và mọi người cũng đã và đang khao khát sự sáng suốt! Khi chúng ta nắm được một phần sáng suốt, chúng ta nên vun bồi điểm đó! Đó là trật tự của càn khôn vũ trụ! Chúng ta mới tiến được! Nếu chúng ta không biết giữ lấy nó, chúng ta mất! Bây giờ có làm tới ông gì, đi nữa cũng mất! Có vị trí nào cũng tiêu! Nó phải tiến triển, rất quan trọng cho tâm thức trong chu trình tiến hóa, cần thiết chứ không phải không cần thiết! Nên cố gắng trở về với thanh tịnh, trung dung, tự thức!

Cho nên trong thời gian tôi được gần các bạn, không nhiều thì ít, tôi cũng cảm giác một sự kiểm điểm của các bạn, chính các bạn đối với các bạn và đối với tôi! Đó là cái duyên lành thiêng liêng của mọi người. Bề Trên đã chuyển hóa cho chúng ta được tương ngộ học hỏi tại

trần thế trong cái dịp may ngắn ngủi, nhưng mà cái tâm đạo đấng đấng tràn đầy. Ngày hôm nay sự văn minh cho chúng ta rất nhiều. Chúng ta có quyền ghi chép âm thanh để nghe lại, để nghiên cứu rõ rệt hơn trong lúc thanh tịnh của chính mình, chúng ta mới thấy rõ thực chất của chính mình!

Trong cái duyên lành sáng suốt thiêng liêng từ bên trên đem xuống, văn minh lại lưu dưỡng tại thế, quý báu vô cùng, sống động vô cùng! Nó đã và đang hỗ trợ cho mọi tâm linh được tiến hóa, được nghiên cứu được học hỏi. Ý thức được sự không ngừng nghỉ của phần sáng suốt, chân động lực không ngừng nghỉ của phần sáng suốt, chúng ta mới trở lại sự quân bình.

Cho nên nhiều người tại thế không hiểu, muốn đi tìm kiếm một ông thầy thiệt hay, hóa phép

thần thông cho tôi oai tôi mới theo. Dù cho người đó hóa phép thần thông trước mắt mình, mình đã có duyên ngộ chưa mà theo? Mà dù có theo, đã hành được đến đắc không? Nhiều người chung ngủ với tôi, nhiều người bạn đã chung ngủ hằng đêm với tôi, hai anh em đàm đạo với nhau rất nhiều nhưng mà rốt cuộc không ngộ được đạo! Có ôm chặt lấy nhau cũng không ngộ được đạo, nhưng mà xa lại ngộ đạo. Nó có cái lạ như vậy! Cho nên các bạn đừng có sợ mất đạo hay là mất đạo hữu, tâm thức các bạn chỉ sợ mất sự sáng suốt mà thôi!

Phải vun bồi sự sáng suốt và giữ lấy sự sáng suốt, không nên mất sự sáng suốt. Mất sự thanh tịnh và sáng suốt thì các bạn mất tất cả! Mà các bạn giữ được sự thanh tịnh và sáng

suốt thì các bạn sẽ có tất cả! Các bạn nên nắm lòng với nó, sống với nó, thì không bao giờ các bạn bị kẹt và tụt gạt. Thế gian đô thị giả, các bạn thấy tất cả đều là giả, không có sự thật nhưng mà rốt cuộc chỉ có một sự thật là thanh tịnh và sáng suốt.

Cho nên phần hồn nào làm được phước, tạo được phước, sẽ hưởng cái phước, là luật quân bình trong tâm thức, an nhiên tự tại! Lúc đó mới cảm được cái sự trược ô xâm nhập! Nếu trược ô không xâm nhập thì nó đâu có hút nạn. Nạn là gì? Là trược! Mà các bạn thanh đâu có hút! Các bạn trược nó lại hút trược, mà các bạn thanh thì không hút trược. Thanh thì giải trược, chứ không có hút trược! Cho nên nạn tìm người chứ không phải người tìm nạn! Ngày nay các bạn bệnh hoạn, khi không nó đến với bạn,

nhưng tại sao nó đến với bạn mà không đến với người khác? Là vì các bạn trược, nó hút trược. Chứ đừng nói diện mạo các bạn ngon lành, xuất ngôn nói đàng hoàng nhưng tâm thức trần trược không thấy, thì nó phải chơi với cái giới đó mà thôi!

Cho nên khi chúng ta thức tỉnh rồi, nội người thể gian, kẻ ăn chay, người ăn mặn cũng thấy xa cách nhau. Thấy nó thanh với trược rõ ràng! Người ăn chay khác. Các bạn thử ăn chay một thời gian rồi ăn mặn thì thấy tánh tình các bạn nó khác! Cái trược với cái thanh rõ rệt! Các bạn bước vào điển giới rồi, các bạn bỏ điển giới, các bạn sẽ thấy ra thế nào? Khi bước vào điển giới mới thật sự là thanh tịnh! Mà bước vào cảnh động loạn thì thấy trược rõ ràng!

Cho nên cái phương pháp tu của chúng ta, tùy

thời gian, không dài nhưng mà rồi đây, trong thời gian xa cách, giữa tôi và các bạn, các bạn sẽ nghiên cứu nhiều hơn, rồi mong duyên lành cho tôi có cơ hội tái ngộ các bạn, chúng ta lại kiểm điểm nhiều hơn nữa? Chúng ta sẽ sung sướng hòa hợp hơn tránh cái bản chất ỷ lại và sống trong sự sáng suốt tự mình tiến tới.

THÀNH THẬT CẢM ƠN SỰ HIỆN DIỆN CỦA
CÁC BẠN NGÀY HÔM NAY..../

Lương Sĩ Hằng